

fluttet ſig dertil, fordi det betragtede det ſom et ſaadant Forſlag, hvor der kunde viſes Imødekommen lige overfor det, der fra dette Things Side var hævdet at være i Befolkningens Interesſe. Jeg maa ſtrag reſervere mig mod, at den Betragtning ſkulde være rigtig, ſom er antydet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at det, at Landſtinget foreſlaar 30 Liniebatailloner, ſkulde være en Udvidelse fremfor det Beſtaaende: 20 Linie- og 10 Reſervebatailloner. Det er ikke Liſelbet; et ſaadant Forſlag er ingen Udvidelse, men en Imødekommen lige overfor Folkethinget, thi under alle Omſtændigheder maatte Kadrerne være de ſamme, og Forſkjellen er den, at man meget godt kan have en Organisation med Reſervebatailloner, men man kan ikke have en ſaadan uden at maatte gaa til flere Indkaldelser, end der ellers behøves. Det er væſentlig for at imødekomme Folkethingets Onſte om at indſtrænke Indkaldelſernes Antal, at Forſlaget om at forandre Reſervebatailloner til Liniebatailloner er kommet frem. Nyttieriet har Landſtinget foreſlaaet nedbragt til 15 Eskadroner, medens dets tidligere Forſlag havde 14; med Henſyn til Feltartilleriet har Landſtinget fluttet ſig til Folkethingets Forſlag, uagtet det villig ſkal erkjendes, at dette Forſlag i og for ſig ikke er glimrende; for Fæſtningsartilleriets Vedkommende er Landſtinget ogſaa gaaet med til et færre Antal Kompagnier, end det hidtil har foreſlaaet, og det er klart, at det kun har gjort det for ogſaa i den Henſeende at imødekomme Folkethingets Onſte om, at der ikke ſkulde være noget Præjudicerende med Henſyn til Forſvarsplanen. Set fra Folkethingets Standpunkt er min Betragtning af det foreliggende Lovforſlag denne, at det maa ſiges at være imødekommende. Ser jeg paa det fra et militært Standpunkt, erkjender jeg, at Forſlaget ingenlunde kan betragtes ſom et Ideal af en Hæror- dning; men ſer man hen til de tilſteværende Forhold, til de Vanſeligheder, der i de forløbne Aar have ſillet ſig, maa man erkjende, at Landſtingets Forſlag maa betragtes ſom fyldſtgjørende, og jeg erkjender, ſom jeg allerede tidligere har udtalt, at det endogsaa i og for ſig maa betragtes ſom bedre end ſelve det Forſlag, ſom jeg har været med til at opſtille til 2den Behandling. De Hovedpunkter, hvorpaa Landſtingets Forſlag hviler, er, at vor Hær ſkal være en Felthær, at der gjennem Hæror- dningen ſkal tilveiebringes en forſtandig Ordning af Fol- ketz levende Kræfter, ſom, derſom man nødfages dertil, kunne kæmpe den ſidſte Kamp bag beſtyt- tende Værn, hvor ſaadanne findes, men at vi, inden det kommer dertil, ſørſt og fremmeſt ſkulde være beredte til ogſaa at kunne optage en Kamp i aaben Mark; derfor har Landſtingets Stand- punkt været det, at det ikke har forlangt nogen Udvidelse paa noget Punkt, men heller ikke har villet tillade nogenſomhelſt Indſtrækning paa no-

get Punkt. Det er det Beſtaaende, Landſtinget har villet hævde, og Landſtinget ſynes at have ment, at paa et Tidspunkt ſom det nærværende, hvor alle Magter, der have lært af de Ulykker, der ere overgaaede Europa ſiden 1864, ſøge at styrke og udvide deres Forſvar, styrke og udvide deres levende Værn, turde det ikke tilſaae, at vort Fædreland ſkulde være det første til at fore- gaa Europa med Exempel til at nedlægge Ud- delinger eller indſtrænke Hæren. Det er den be- ſtaaende Hærs Mangler, ſom Landſtingets, For- ſlag har ſøgt at afhjælpe, og derfor kan det ſiges, at Hæreviſionen, ſaaledes ſom den er kommen fra Landſtinget, udtaler det Standpunkt, at der paa ingen Maade maa ſe noget Tilbageſkridt og at der paa mange Punkter maa ſe idetmindſte de allernødvendigſte Fremſkridt, og for at naae dette har Landſtinget ikke frygtet, at det ſkulde koſte 6—700,000 Kr. mere. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ſiger vel i ſin Erklæring, at, hvis den rette Mand er tilſtede i Befolkningen med Henſyn til Landets Forſvar, vil man ved hans Forſlag kunne vente at tage alle vedkommende Kræfter i Brug for Diemedet. Landſtinget har ikke tvivlet om, at den rette Mand vil være tilſtede i Folket og Hæren, naar den ſkal føres til Kamp, men Landſtinget har tillige villet, at den Hær, der ſkal drage ud, ſkal kunne gjøre det med Følelſen af, at den rette Mand ogſaa har været tilſtede blandt dem, der i Fredens Dage ſkulle forberede Forvaret; det har villet viſe, at der blandt de viſe Fædre, der ſidde hjemme, ogſaa var den rette Mand med Henſyn til Forberedelſerne, og derfor har det villet viſe, at Hovedopgaven ikke var at ſpare, men var i Forbindelse med et forſtandigt økonomiſt Hen- ſyn, at gjøre Alt for at lette den tunge Byrde for dem, der ſkulle drage ud, derſom Fædre- landet ſkal have en Kamp for ſin Tilværelſe, lette Byrden ſaaledes for dem, at de, naar de ſkulle kæmpe, kunne kæmpe med Haab om Seir, og at der, hvis ſaadant ikke ſkulde ſe, kan være Be- vidſthed hos Fædrene, der ſidde hjemme, om, at de have gjort Alt, handlende efter den rette Mand, for at forberede vort Forſvar, for at Sømmerne, ſom ſkulle drage ud, ikke mindre ſkulle kunne gjøre deres Pligt i aaben Mark, og at vi ſaa kunne ſtaa ſaaledes, at vi Intet have at bebreide os, hverken overfor Nutiden eller overfor Fremtiden. Det er den Opfattelse, jeg læſer gjennem Landſtin- gets Forſlag, derfor tager jeg min Hat af for det og for de Folk, der repræſenterer. Det er en Følge deraf, at jeg kun kan onſte, at det Forſlag, der ſaaledes er kommet fra Landſtinget, maa blive vedtaget. Det vil jo imidlertid ſes, at lige over- for den Tvivl, der maatte være hos os om, hvor- vidt ſaadant var muligt, have vi i Udvalget endnu troet at burde ſtille os paa det Stand- punkt, at, om vi end fortrinsviſt og meget maatte onſte, at Landſtingets Forſlag vedtages, ville vi